

Суха зима. Земля - як жужіль...

Михайло Драй-Хмара

Суха зима. Земля - як жужіль,
Така моруга і стара,
А десь на півдні білий кужіль
Пряде метелиця-кура.

В замурзані глухі квартали
Вступає вечір гомінкий,
Кладе на голосні цимбали
Новітнього життя ланки.

І чийсь терпкий, лунавий голос
Безсило в'ється круг стовпа:
Струнка, немов порожній колос,
Під ліхтарем співа сліпа.

Та спів її перебивають,
Сплітаючися повсякчас,
Майданів гул, дзвінки трамваїв
І гомін різномовних мас.

В розкритий рот, в незрячі очі -
Студений вітер, пилюга...
"О, де літа мої дівочі?" —
На брук, на тротуар ляга.

Питає у людей, у вітра,
За що їй муки ці терпіть, —
Що скаже стоголова гідра
І що їй вітер прошумить?

Ах, вітер сам над містом тужить, —
Ну, що для нього ця журба?
І завжди тупо і байдуже
На неї позира юрба.

Суха зима. Земля - як жужіль,
Така моруга і стара,

А десь на півдні білий кужіль
Пряде метелиця-кура.